

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja *“Parce, Domine, parce populo suo!” (Saudzē, Kungs, saudzē savu tautu!)*

Ar šiem Lielā Gavēņa himnas piedziedājuma vārdiem visa pasaule tiek aicināta saukt uz Dievu Radītāju, lai Kungs saudzētu grēcīgo cilvēci un noceltu no mums pelnīto soda rīksti — šo briesmīgo koronavīrusu, kas turpina ar lielu azartu iznīcināt Ādama dzimumu. Ir pagājis vesels gads kopš šī vīrusa posta gājiena pa zemeslodi, kuru tas nu ir pilnīgi okupējis. Beidzot ir saražota vakcīna pret šo vīrusu, bet mirstība tikai pieaug, jo ir jau radušies vairāki vīrusa jauni paveidi tā mutācijas rezultātā. Ir kļūvis tik acīmredzami skaidrs, ka nekādas vakcīnas nespēs mūs glābt no šiem infekcijas plūdiem, kas ir otrie pasaules grēku plūdi, kā Noasa dienās. Kamēr cilvēce neatgriezīsies pie Dieva un nesāks ievērot viņa likumus, kurus tagad izkropļo, pārveido un visiem uzspiež Briseles masonērija, tikmēr šādi un vēl briesmīgāki sodi turpinās iznīcināt grēciniekus. Lielais Gavēnis ir lieliska iespēja sākt šo dvēseles attīrīšanas darbu. Izmantosim šo žēlastības laiku, lai izlīgtu ar Radītāju gavēņa grēksūdzē, sagatavojot sirdis Lieldienu svētkiem. Kādos apstākļos tos nāksies šogad svinēt? - tas būs atkarīgs no tālākiem valdības ierobežojumiem un bezjēdzīgajiem rīkojumiem, kuri neiztur nekādu kritiku un tracina tautu. Turēsimies stipri pie Dieva radītās kārtības un mūsu kristīgajām vērtībām! Vairāk lūgšimies un labosimies! Svētīgu visiem Lielā Gavēņa laiku! *Pr. Andris Solīms*

2021. gads – svētajam Jāzepam veltīts gads

Turpinu stāstu par ģimenei veltīto gadu, jo palaidu garām svarīgu lietu, ka ģimenes gads sāksies 2021. gada 19. martā svētā Jāzepa svētkos. Šo rakstu sākotnēji gribēju rakstīt, atceroties savu mūžībā aizgājušo tēvu Jāzepu. Tad sāku vērtēt, vai man ir savs nepamanītais ģimenes aizbildnis? Tad sāku aizdomāties plašāk. Kurš mūsdienu modernajā sabiedrībā ir ģimenes galva, un ko tas nozīmē? Vēlējos arī pārdomāt, cik svarīga toreiz pirms vairākiem tūkstošiem gadiem bija Jāzepa loma Svētajā ģimenē?

Es apkopāju savas atziņas kā ticīgs cilvēks ar nelielu pieredzi, jo ticības mācību sāku apgūt nesen. Apmeklējot baznīcu, sākotnēji man likās, ka svētais Jāzeps tiek ļoti mazs pieminēts. Un tad nāca šī labā ziņa par svētā Jāzepa gadu. Iepriekš klusībā pie sevis uzdevu jautājumu, bet kur ir palikušas Jāzepa atziņas, kāpēc viņu tik reti piemin, kāpēc tik reti publiski lūdz

palīdzību no svētā Jāzepa? Vai tam ir izskaidrojums, ka viņam jāpaliek šķietami nepamanītam?

Sākšu ar personīgām pārdomām par savu dzimtu. Mana vecāmma bija ļoti ticīga katoliete. Savam pirmajam dēlam deva pašu skaistāko vārdu Jāzeps. Mazajam Jāzepiņam nācās pārdzīvot ļoti traģisku bērnību, paliekot bez mātes un tēva, bija jāpārceļas no mīļajām mājām Dagdas pusē uz Rīgu. Nācās pārdzīvot arī smago pēckara periodu. Šodien, atceroties stāstu par tēva bērnību, aizdomājos, kā tēvs tika pāri visām šīm grūtībām un sāpēm? Kā viņš saglabāja dzīves prieku, ja nav blakus mātes un tēva? Kā tēvs no rīta cēlās, vakarā aizmiga, ja nav blakus mīlo vecāku mīlestības un atbalsta? Uz ko viņš tobrīd paļāvās? Kā tas ir, kad nav maizes un naudas, nav mājas, kur palikt? Šos jautājumus man gan nesanāks vairs viņam uzdot. Šobrīd varēšu sirsnīgi vien palūgties par viņa dvēseli.

Savu tēvu atcerēšos kā ģimenes aizgādni. Mans tēvs uzņēmās visas rūpes par savu kuplo ģimeni. Viņš nebaidījās no darba. Tēvs arī nekad nežēlojās par savām grūtībām. Šobrīd man atmiņā palikušas viņa sastrādātās rokas, neizmērojamā vēlme visiem palīdzēt, kā arī viņa pazemība un atturība.

Šodien es teiktu, ka Jāzeps ir ļoti spēcīgs vārds vīrietim, kas simbolizē cilvēku, kuram vajadzētu rūpēties par ģimeni, būt atbildīgam un aizsargāt savu ģimeni.

Mūsdienu sabiedrībā ir pašsaprotami tādi ģimenes tēvi, kuri ir pilnīgs pretstats svētajam Jāzepam. Sabiedrībā ir pieņemts, ka vīrietis var atteikties no saviem bērniem, mainīt sievas, neieklausīties Dieva balsī un neievērot Dieva baušļus. Manuprāt, šāda izrādīšanās un pašapmierinātība ir cilvēka vājības, no kā vajadzētu baidīties. Dzīvē ar mums notiek lietas, kuras mēs paši nesaprotam. Šeit varētu būt iemesls smelties svētā Jāzepa atziņās.

Es vēlos izteikt pateicības vārdus ne tikai savam tēvam, bet arī uzslavēt tos ģimenes tēvus, kuri nemanāmi, lai arī kādām grūtībām būtu jātiek pāri, spēj saglabāt savas ģimenes, mīlēt savus bērnus, kalpot Dievam un sekot Jēzus Kristus balsij. Tā ir apslēptā īpašība, kas bija svētajam Jāzepam, pazīstama ar pazemību, pacietību un dievbijību pret savu ģimeni.

Izzinot vairāk ticības mācību, iepazīstoties ar informāciju par svēto Jāzepu, es sapratu, ka viņš pieņēma svarīgākos ģimenes lēmumus, viņš pasargāja Svēto ģimeni no nāves briesmām, balstoties uz eņģeļu norādēm. Svētā Jāzepa rīcība, attieksme, rūpes par

ģimeni ir mūžīgas vērtības un piemērs mūsdienu ģimenes tēviem. Viņš klusi un nemanāmi ienāk mūsu sirdīs, ja vien mēs to ļaujam.

Pateicība svētajam Jāzepam un ģimenes aizbildnim! Lūgsimies katru trešdienu martā un visā sv. Jāzepa gadā par mūsu ģimenēm caur svētā Jāzepa aizbildniecību, lai tās būtu kristīgas un stipras! *Sarmīte Zoltnere*

Piedošana

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Pēdējā laikā esmu vairāk pievērsusies Katoļu Baznīcas Vēstneša (=KBV) un citas garīgās literatūras lasīšanai, no kurienes var smelties iedvesmu, paskatīties uz lietām citā gaismā un uzzināt kaut ko jaunu un interesantu. Ļoti uzrunāja KBV februāra numura tēma – piedošana, par ko arī radās pārdomas, ar kurām gribēju padalīties. Domāju, ka nevienam cilvēkam nav sveša situācija, kad kāds viņu tīšām vai netīšām ir aizvainojis vai pat pazemojis. Tad sirdī rodas rūgtums, kas bieži vien pārtop par nepiedošanu, no kuras var rasties vēlme atriebties vai ienīst savu pāridarītāju. Un ja vēl gadās izsūdzēt savas bēdas kādam draugam, kas nevis tevi mierinot, iesaka piedot, bet vēl vairāk uzkurina tavas emocijas, tad gan ir traki. Vienīgais, kas mums var palīdzēt, ir karstas un sirsnīgas lūgšanas Dievam. Protams, Dievs nevar mūsu smago un sāpīgo situāciju, kad esam aizvainoti un pazemoti, padarīt par nebijušu vai pagriezt atpakaļ laiku, lai mēs spētu izvairīties un nenokļūst šādā situācijā. Dievs var palīdzēt mums piedot saviem pāridarītājiem un atgūt sirds mieru, ja vien mēs to pazemīgi un no sirds lūdzam. Lai mums nav cauri gadiem jāstiepjam līdzīgu savu aizvainojumu un dusmu smagā nasta, kas ir kā milzīgs akmens kaklā, kas bieži ir iemesls ne tikai garīgās veselības traucējumiem, bet arī daudzām fiziskām slimībām. Tik pat svarīgi, varbūt pat vēl svarīgāk kā piedot citiem ir spēt piedot sev. Svētajos Rakstos un evaņģēlijā ir ļoti daudz fragmentu, kuros runa iet par piedošanu, par to, cik tas ir svarīgi. Tātad Dievs pats mūs mudina uz piedošanu. KBV priesteris Roberta DeGrandis uzrunas fragmentā, kura man ļoti patika un lika par daudz ko aizdomāties, ir brīnišķīga lūgšana par piedošanu. Manuprāt, katrs varētu izmantot šo lūgšanu, lai spētu piedot un izlūgtos piedošanu sev un saviem pāridarītājiem. Gavēnis ir pārdomu un izlūgšanas laiks. Lai mums visiem tas ir Dieva svētīts laiks, kad varam izlūgt ar savu sirdsapziņu un visu pasauli. Miera un mīlestības pilnu šo gavēņa laiku!

Baiba Čubatjuka

Mīļā Lielvārdes draudze!

Sācies Lielais Gavēnis; Baznīcas dziedājumos mainījies noskaņa, nāk pavasaris, un mēs esam Lieldienu gaidās.

Latvijā un visā pasaulē turpinās cīņa pret neredzamo ienaidnieku Covid-19. Noris cīņa par

izdzīvošanu, ietekmi, cīņa par varu. Farmācijas rūpnīcu īpašnieki triumfē un pasaulē uzmirgo jauni miljonāri un multimiljonāri, kas nopelnījuši naudu, pateicoties cilvēku ciešanām. Šķiet, cilvēki ir tik ļoti nogurdināti ar visa veida ierobežojumiem, ka tie iesaistās cīņā, impulsu vadīti. Jebkurš nieks spēj nokaitināt sekundes laikā.

Un visā šajā jucekļī mēs atrodamies Gavēnī. Liekas, kad kārtējie ierobežojumi un cilvēku nervi vārās, prātos dusmas jautas ar neizpratni.

Bet, ja mēs kaut uz mirkli apstātos un padomātu par Krusta ceļu. Mēs un visbiežāk jaunieši reliģiju uzskatām par kaut ko senu, kas absolūti neiederas mūsu modernajā pasaulē. Taču ticībai nepastāv noilguma, tā nav pakļauta laikam, tā nav palikusi kaut kur tur - viduslaikos.

Ja vien mēs spētu iet cauri pārbaudījumiem un krīzēm soli pa solim, no stacijas uz staciju. Jēzus taču gāja, cilvēks, kas netika pieņemts starp savējiem, ņēma krustu un gāja. Un te nu ir mūsu stacijas - grūtās bērības, bērnu nami, apsmiešana skolā, nepieņemšana, mobings, bosings, dažādas psiholoģiskās traumas, smagi zaudējumi, tuvu cilvēku nāve, nodevība, apsmiekls un necienīga nāve pamestiem cilvēkiem veco ļaužu pansionātos.

Lai arī kurā dzīves stacijā mēs atrastos, lai arī kādi pārbaudījumi mums jāpārvar, mums kā paraugs ir Jēzus Krusta ceļš. Ir teiciens, ka Dievs cilvēkam neuzliek smagāku krustu par to, ko tas spēj nest. Tikai pēc pārdzīvotām krīzēm mēs saprotam, ka esam tikuši galā, un bieži vien attopamies, ka esam nevis novājināti, bet padarīti stiprāki.

Mīļie draugi, īstenībā ir tik labi, ka Jēzus mums ne tikai stāsta par Dievu, bet arī ar savu piemēru mums māca, kā izturēt pārbaudījumus. Esiet veseli!

Rīta Ķepure

+++++

Mūsu grēku vaina tā, Piedod, labais Pestītāj!

Pelnu trešdienā, ar svētītiem pelniem saņemot gandarīšanas zīmi un apliecinot, ka esam grēcinieki, iesākām visskumīgāko Gavēņa laiku. Apdomājot to lielo upuri, ko Jēzus uzņēmas, upurējot pats sevi, lai glābtu mūs, gribas jautāt sev: vai es spētu nest tādu upuri par saviem tuvākiem un citiem, kam vajadzīga palīdzība? Apcerot Krusta ceļā Jēzus ciešanas, sirdī jūtam, ka arī mēs šaustām Jēzu ar savām mēles pletnēm, ar savu vienaldzību pret citu ciešanām, ar savu lepnību, iedomību un prieku, ka citam varam ieriebt, novelt savu vainu uz citiem. Vai no sirds nožēlojam savas grēka vainas un pāridarījumus citiem?

Arī Jēzus Olīvdārzā lūdza Tēvam – “Ja vari, paņem no manis šo biķeri, tomēr ne mans, bet tavs prāts lai notiek!” Bez Dieva ziņas ne mats nenokrīt no mūsu galvas. Dievs redz visus mūsu darbus, zina visas mūsu domas. Esam iesoļojuši jau 21. gadsimtā, bet aizvien nenovērtējam Jēzus upuri un aizvien ar savām grēku vainām sitam viņu krustā.

Dievs, lūdzam, lai šajā Gavēņa laikā mēs kaut daļēji atvieglotu savu grēku nastu. Lai sētu tīru sēklu, bez nezālēm. Ar pateicību pieņemsim no Dieva visu, gan priekus, gan skumjas, ko Dievs noliek mūsu dzīves ceļā. Būsim stipri un vienoti lūgšanās! *Nina Ratnieks*

Ceļš

Šī ziema mūs pārbaudīja ar salu, aukstumu un sniegu, tomēr mēs varējām priecāties par skaisto dabu, piesnigušajiem meža ceļiem, par spožo sauli. Un šajā sniegotajā ziemā es no jauna atklāju sev un savai uzticīgajai pavadonei sunītei Petai jaunu pastaigas vietu. Šis ceļš bija kluss un tik skaists: sniega bija daudz, un iet nebija nemaz tik viegli. Man bieži izdodas pirmo ceļa daļu nosolot diezgan raiti, ir apņemšanās un enerģija: lūk cik man labi sanāk! Taču atpakaļceļš ir daudz grūtāks - esmu nogurusi, ceļš ved pret kalnu, kājas neklausa, un es vienkārši eju, eju, eju..., lieku soli pēc soļa..., eju uz priekšu. Ejot pa ceļu, es skaitu Rožukroni, tas ir it kā mans pulkstenis, pēc kura es orientējos, cik apmēram laika ir pagājis. Reizēm es satieku retus gājējus, ar kuriem ir jāsasveicinās, vienkārši jāaprunājas, un tas iztraucē lūgšanu – bieži ir jāsāk viss no sākuma. Uz šī ceļa nevar sastapt to “lepnāko tautu” un “biezos” auto. Šeit pastaigāties nāk pavisam vienkārši cilvēki, kuriem šajā aizliegumu un ierobežojumu laikā ir svarīgi arī izkustēties un elpot svaigu gaisu.

Ceļš ir šaurs, te kādreiz sen bija šaursliežu dzelzceļš, pa kuru kursēja “bānītis”. Uz šī ceļa pirms ļoti daudziem gadiem es satiku Jēzu. Toreiz es tiešām Viņu nepazinu. Es redzēju tālumā nākam svētceļinieku grupiņu, kuri bija ceļā uz Aglonu – tik nu es zināju un sapratu, kas tie tādi ir, jo viņi nesa krustu. Es piesardzīgi piestāju malā, jo man īstenībā nebija kur sprukt, es cerēju, ka viņi vienkārši paies man garām. Taču viņi mani sveicināja: “Lai ir slavēts Jēzus Kristus!” Es apmulsu, jo nezināju atbildi. Taču kaut kur to es biju dzirdējusi... Es paliku kā mēma, tikai pamāju ar galvu.

Nu ir sācies pamatīgs atkusnis, un šis ceļš ir ļoti izmainījies - vietām tas ir ļoti dubļains un gandrīz neizbrienams, lielas peļķes un ledus; ir vajadzīgi garie zābaki, lai pa to droši varētu iet. Nesastapsiet arī cilvēkus, jo tauta ir izvēlējusies asfaltētos ceļus, pa kuriem ir viegli staigāt. Tomēr šis ceļš ir īpašs, jo to izvēlējās Jēzus. *Lilita Ieleja*

Piedot

Nesen, braucot no Dzelzē, redzu – pie Jumpravas robežas mūsu pastāvīgais gulbju pāris; noguruši no ceļa, baltās spalvas ar dzeltenīgajām Sahāras tuksneša smiltīm noputējušas, domīgi skatās Rītupītes dambja ūdeņos. Droša zīme – pavasaris klāt.

Pavasaris ir pārdomu laiks arī cilvēka dzīvē, Lielā gavēņa laiks, kas sirdīs diedzē cerības un ticības asnus, raisa dažu lietu pārvērtēšanu. Gribu padalīties ar jums savās pārdomās.

“Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem!” ...

Šis lūgšanas rindas vienmēr ir nodarbinājušas manus prātus. “Piedod mums mūsu parādus” – vai tas ir tas, ko esam Dievam parādā: nenoskaitīta lūgšana, gavēņa neievērošana? Mēs taču esam niecības, pīšļi un putekļi Visvarenā Dieva priekšā!

Kam tad mēs esam parādā, kura priekšā grēkojam? Es domāju - lielāko parādu nastu esam sakrājuši savā attieksmē pret līdzcilvēkiem. Vai nav tā, ka esam ļoti nādžīgi uz nosodīšanu, tenkošanu, aprunāšanu, apmelošanu, patiesības sagrozīšanu? Pie kam, visu attaisnojam ar spārnoto teicienu: “Katram sava taisnība!” Tāpēc nicinām citus, jo mums, lūk, ir sava taisnība, augstāka par visu, taisnāka par taisno. Tās centrā ir tāds liels un uzpūties “EGO”, zem kura šaurās pierītes rosās maziņi, plēsīgi, neganti monstriņi, kuru vārdi ir: Tātevvajag, Estevparādīšu, Ganturedzēsi, Manirtaisnība, Liecmanmieru. Monstriņu galvenais pavēlnieks un smadzeņu centrs ir Esvisuzinu, kuram ir neatņemamas tiesības bloķēt ienākošo informāciju.

Atzīstieties, gan jau esat pamanījuši, tāpat kā es, esat sastapuši šādus individuus, kam galvā rosās vesela monstros (daži tos sauc par tarakāniem) armija, kurai pilnīgi vienaldzīgi cilvēki, viņu problēmas, jūtas, taisnība, pat likums. Viņu lēmumus diktē tarakāni... Bet, ja vēl tāds cilvēks sēž atbildīgā amatā, pieņem lēmumus, kas skar citu cilvēku dzīvi un eksistences pamatus, vai tādā gadījumā nerodas šaubas par valsts iestāžu lojalitāti attiecībā uz valsts iedzīvotājiem, nodokļu maksātājiem? Vai viņi kādreiz kādu saprot? Ja nu vienīgi par lielu naudu. Vai tie kādreiz pārdomā par saviem parādiem? Vai mēs visi vairāk nedomājam un nerunājam par citu parādiem, kamēr savējie krājas kā gruzi sen neslaucītā istabas kaktā?

Tāpēc saku: “Dievs, piedod man manus parādus un māci man piedot citu parādus! Māci man piedot tā, kā Tu piedevi pie krusta, jo tas biji Tu, Dievs, ko sāpīgi un netaisnīgi mocīja, bet Tu piedevi ... Kāpēc es to neprotu? Kāpēc? Es taču neesmu tā cietusi kā Tu! Kāpēc šīs netaisnības un ļaunprātības, ko esmu piedzīvojusi, tā grauz manu dvēseli?”

Varbūt es pat zinu atbildi. Iespējams - tāpēc, ka savā bezrūpībā kādreiz esmu pateikusi nepareizo vārdu, nepareizā vietā pasmējusies, vienaldzīgi pagājusi garām citu cilvēku ciešanām. Varbūt kāds man nav piedēvis. Un tā katram no mums. Kolektīvā ļaunatmiņa ir tā sliktā ēna, kas nospiež, neļauj elpot brīvu gaisu, neļauj nepieņemt ļaunu un piedot parādus.

Vai varat iedomāties, cik brīnišķīga būtu pasaule, ja mēs viens otram piedotu, nevēlētu ļaunu, bet ticētu – katrā cilvēkā ir dievišķa dzirksts, arī tajos, ko esam parādusi dēvēt par pazudušām dvēselēm.

Piedodiet man, es piedošu jums, tad ļaunumam mūsu sirdīs vairs nebūs vietas!

Rita Bobkova

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē martā Lielajā gavēnī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā Sakramenta
uzstādīšana, adorācija un
Rožukronis;

10:40 – “Rūgtās asaras”
dziedājums; **11:00** – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās
(draudzes Krusta ceļš) pl. **17:00** pirms sv. Mises.

04.03. — mēneša pirmā ceturtdiena: sv. Mise
pl. **18:00** par visiem dzīvajiem draudzes locekļiem.
Pēc sv. Mises - Svētā stunda.

05.03. — Mēneša pirmā piektdiena:
Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. **18:00**.

19. martā — sv. Jāzepa svētki:
18:00 — svinīgā sv. Mise.

25. martā — Kunga pasludināšanas svētkos:
18:00 — svinīgā sv. Mise.

**Lielās nedēļas dievkalpojumu
provizorisks kārtība, kas var mainīties,
atkarībā no reāliem apstākļiem**

28.03. – Kunga ciešanu jeb Palmu/pūpolu svētdienā
pl. **11:00** — sv. Mise ar palmu/pūpolu
svētīšanu un procesiju. *Ziedojami Rīgas
Garīgā semināra uzturēšanai!!!*

1.04. – Lielajā Ceturtdienā:
pl. **18:00** - Kunga Pēdējo vakariņu sv. Mise.

2.04. – Lielajā Piektdienā (jāievēro **STINGRAIS
gavēnis!**): pl. **13:30** - Krustaceļš.
pl. **15:00** - Kunga ciešanu dievkalpojums.

3.04. – Lielajā Sestdienā:
pl. **11:00** - Sāpju Mātes stunda.

Kunga Augšāmcelšanās Lieldienu svētdienā:

**3.04. – pl. 20:00 (?) - Lieldienu Vigīlija
svētajā naktī** (galvenais Lieldienu
dievkalpojums!): uguns, ūdens un Lieldienu
maltītes pasvētīšana;

4.04. – pl. 7:30 – Lieldienu Rīta slavas
dziesmas (*Laudes*);
pl. **8:00** – Kristus Augšāmcelšanās svētku procesija;
Kunga Augšāmcelšanās svētdienas **Dienas** Mise ar
Lieldienu maltītes pasvētīšanu.

5.04. – Otrajās Lieldienās:
pl. **14:00** – sv. Mise Lielvārdē
Jumpravā dievkalpojums nenotiks!

Sirsnīgi sveicam dzimšanas dienā:

*Hubertu Vēveru (18.02.); Aleksandru
Buturoviču (10.03.); mūsu ērģelnieces
Janu Grizāni (24.03.) un Eviju Persidsku
(20.03.); draudzes lielo labdari Aleksandru
Kozlovski 75 gadu jubilejā (24.03.);
Jāzepu Tarvidu (27.03.) un citus!!!*

*Visus draudzes Jāzēpus mīļi sveicam debesīgā Aizbildņa
sv. Jāzepa svētkos 19.03.!*

**Sveiciens visām draudzes
sievietēm un avīzītes
lasītājām Starptautiskajā
sieviešu dienā — 8. martā!**

Dārgie lielvārdieši!

Gavēņa laiks ir atgriešanās laiks, lai atrastu ceļu
uz mājām pie Dieva. Meklēt Jēzu un praktizēt visus
trīs atgriešanās un atjaunošanas darbus: atturību,
lūgšanu un žēlsirdības darbus šogad mēs dosimies
jaunā draudzē - Lielvārdes Sv. Krusta Paaugstināšanas
Romans katoļu Baznīcas draudzē, kurā esam ieradušies
no Nīcgales draudzes.

Jauna dzīvesvieta, jauna draudze, nepazīstami
cilvēki vienmēr vieš nedrošību un bīklumu. Šo
nedrošību var pārvarēt, dzīvojot un ļaujoties ne uz
pasaulīgajiem egoisma un vienaldzības slazdiem, bet
pilnībā ar sirdi uzticoties Dievam, liecinot un strādājot
Dieva godam.

Lielvārdes baznīcā valda patiesa lūgšana
caur dziesmu, visi vienojas kopīgajā lūgšanā, uzticot
savas un visu cilvēku vajadzības Dieva žēlsirdībai.
Katriem svētkiem ir gaumīgs un pārdomāts
noformējums. Rūpes par draudzes locekļiem jūtam arī
siltajā baznīcā.

Pateicamies Dievam par iespēju lūgties kopā ar
šo ģimenisko, sirsnīgo un tuvākmīlestību praktizējošo
Lielvārdes draudzi. *Vēveru ģimene (Antija un Huberts)*

**8.12.2020. pāvests Francisks pasludināja Svētā
Jāzepa jubilejas gadu, kas noslēgsies 8.12.2021. Ši
gada ietvaros pāvests 27.12.2020. pasludināja
ģimenei veltīto gadu, kas sāksies 19.03.2021. un
noslēgsies 26.06.2022. Godināsim ģimeņu Aizbildni!**

Pazemīgi lūdzam ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

**Ziedošanu var nodot personīgi dievnāmā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:
Lielvārdes Romas katoļu draudze,
Reģ. Nr. 90001080360
SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451**

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica

